

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάτταται υπό του Γραμματέως της Παιδείας δε τῶ κατ' ἔχον παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀλλοτε παραστῆν εἰς τὴν γὰρᾶ ἀπὸ δημοσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δάφου.

Περίοδος Β'.— Τόμ. 1ος.— 9

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἀπριλίου 1894

Ἔτος 16ος.— Ἀριθ. 9

Ἡ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια: ἴδε σελίδα 57]

Ζ'

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς τρικυμίας, καθ' ἣν αἱ γερόνισσαι τοῦ Δινάρ, ὡς οἰωνοὶ δυστυχίας, εἶχον ἀναγεῖλη μελλούσας καταστροφάς, ὁ συμβολαιογράφος εἶχε λάβῃ παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ εἰδοποίησιν περὶ τῆς προσέχουσ ἡμερομηνίας, καθ' ἣν ἤρχιζαν αἱ διακοπαὶ χάριν τῶν ἐορτῶν τοῦ Πάσχα, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ διέλθῃ εἰς τὸ Δινάν. Ἐν τῇ χαρᾷ τῆς ἡ Λουκία ἔσπευσε νὰ μεταδύσῃ τὴν εἰδησιν ταύτην εἰς τὴν Εὐτυχίαν.

«Τὴν λαμβάνεις γραπτὴν δυστυχῶς» τῇ εἶπεν εἰς ἐπιστόλιον σταλὲν ταχυδρομικῶς «διότι ἐπεθύμουν νὰ σοῦ τὴν φέρω ἢ ἴδια προσωπικῶς. Ἀλλ' ἀδύνατον μὲ ταιαύτην καταγίδια. Τὰ κερამύδια καὶ τὰ τοῦθλα πετοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Βλέπω δύο καπνοδόχους κατὰ γῆς. Φαντάζομαι τί θὰ κάμῃ εἰς τὸ Δινάρ! Φοβερόν!»

Φοβερόν, τῷ ἔντι! Διότι αὐτῇ, ἡ ὁποία τόσον ἡγάπα νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς καταγίδος, δὲν ἤμπόρεσε νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ δώματος καὶ καταφυγοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, προσπαθεῖ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸ πτηνόν τῆς, τὸ ὁποῖον φαίνεται κατατρομαγμένον εἰς τὸ βάθος τοῦ κλωβοῦ του.

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἡ θάλασσα μαίνεται! νύξ σπύτους ἀγρίου, τὸ ὁποῖον οὔτε μία ἀκτίς ἀστέρος διαπερᾷ θάλασσα μὲ μνησθιμοὺς ἀπαισίους, ἕκαστον κύμα τῆς ὁποίας φαίνεται ὡς λεγεῶν ὀλβικηρῶν τεράτων θαλασσίων, ζητοῦντων τὴν λείαν των. Εἰς τοῦ Μορδάς εἰδείκησαν σχεδὸν ἐν σιγῇ ὅσον συνηθισμένοι καὶ ἂν ἦσαν εἰς τὴν τρικυμίαν, αὐτῆς προξενεῖ συναίσθημα βαθύ καὶ φρίσσουν ὅλοι ὅσακις αἱ πνοαὶ τοῦ σφόδρου ἀνέμου σείουν ἐκ βάθρων τὴν ὑψηλὴν ἑπαυλιν.

Κίνδυνος, φόβος οὐδεὶς εἶνε στερεὰ εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀλλ' ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους στεγάζει, συλλογίζονται τοὺς ναυτικούς, παλαίοντας εἰς τὸ πέλαγος, ἀνευ ἐλπίδος νὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν λιμένα, καὶ τοὺς βασανίζει οὕτω τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται πάντοτε, ὅσακις ὁ Θεὸς φανερόν τὴν ἰσχύν του ἐλευθερώων τὰ στοιχεῖα. Τὸ αἶσθημα τοῦτο ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν ἰδέαν νὰ ζητήσουν διασκεδάσιν εἰς τὸν κύκλον τῶν καθημερινῶν ἐνασχολήσεων. Ὅλα φαίνονται ἀηδῆ, ὅταν ἡ ψυχὴ συγκινητῆται οὕτω!

Κατὰ τὴν μετὰ τὸ δεῖπνον ἐσπερίδα, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πολὺ βραχύια, ἡ κυρία Μορδάς ἐξηπλωμένη εἰς τὴν μακρὰν τῆς πολυθρόναν, ἀφέθη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν ἡμικρανίαν τῆς ἡ νόμφη τῆς μηχανικῶς εἶχε λάβῃ τὸ ἐργόχειρόν τῆς διδασχθεῖσα ὑπὸ τῆς θείας τῆς νὰ μὴ μένῃ ἀργὴ καὶ ἡ Εὐτυχία

«Ἡ λέμβος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἀκτὴν» (Σελ. 66, στήλ. 6')

ἐκράτει ἀγκυστρίδα καὶ ἐπλεκεν, ὁ δὲ κύριος Μορδάς κρατῶν βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνεγίνωσκεν, ἀνεκύκλου ἐν τῇ διανοίᾳ του τὰς σκηναὶς ἐνὸς ναυαγίου τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποστῆ εἰς ἐν τῶν ταξιδιῶν του.

Ἡμικρανία, ἐργόχειρον, ἀναμνήσεις, ὅλα ἐτελείωσαν ἔσηκώθησαν, διεσκορπίσθησαν εἰς τοὺς θαλάμους των πρὸ τῆς δεκάτης. Ὅταν ἡ Λίνα, ἀφ' οὗ ἐβοήθησε τὴν κυρίαν τῆς νὰ κατακλιθῆ, εἰσῆλθε, κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς

Η αγάπη των προς την ειρήνην, η ευσεβεία των και η αγαθότης των έγιναν μετ' ολίγων ονομασται όπως και η επιτηδεύτης των εις την αρχιτεκτονικήν, τας βιοτεχνικας εργασίας και το εμπόριον.

Τότε οι Αυτοκράτορες της Γερμανίας, έλαβον αυτήν υπό την προστασίαν των, και έδωκαν εις αυτήν προνόμια και ωφελείας εις αντάλλαγμα δε οι πολίται της Νυρεμβέργης κατεσκεύασαν ωραϊον μέγαρον, διά να χρησιμώη ένιστε ως κατοικία των αυτοκρατόρων διά να τιμήσωσι δε τους ηγεμόνας των ειργάσθησαν επί μακρά έτη να κοσμήσωσι την πόλιν των με ωραίας γλυφάς και εικόννας και να εξωραίσωσι δια παντοίων έργων τέχνης τας εκκλησίας, τα δημόσια οικοδομήματα και αυτας ακόμη τας οικίας των.

Άλλ' όχι μόνον διά να ευχαριστήσωσι τον Αυτοκράτορα κατεσκεύαζον τώσον ωραία έργα οι κάτοικοι της Νυρεμβέργης τα έργα των ήσαν αποτελεσμα βαθέος θρησκευτικού συναισθήματος, το όποϊον τους παρεκίνηει να εκφράσωσιν υπό καλλιτεχνικήν μορφήν τας σκέψεις, τας όποιας ένέπνεεν εις αυτούς η θρησκεία. Παρίστανον διά λίθου, διά ξύλου η σιδήρου τας κυριώτερας σκηνας της Αγίας Γραφής, και κατώρθονον να τας έντυπώσωσι εις το πνεύμα του λαού, εις εποχήν κατά την όποιαν τα βιβλία ήσαν σπάνια και εύρισκοντο εις τας χειρας ολίγων.

Εις Νυρεμβέργην επενοήθησαν πολλά χρήσιμα πράγματα, των όποιων η χρήση εκείθεν μετεδόθη εις άλλας πόλεις της Εύρώπης και εις όλην την επιφάνειαν της γής.

Τα εκκρημη ώρολόγια είχαν επανοηθη εις άλλην πόλιν της Γερμανίας αλλά κάτοικός τις της Νυρεμβέργης έσκέφθη ήμεραν τινά ότι πολύ καλλίτερον θα ήνε να ήμπορη κανείς να έχη εις το θυλακίον του το ώρολόγιον επεδόθη μετά ζήλου εις το έργον και κατεσκεύασεν έν ώρολόγιον, του όποιου οι τροχοί εκινούντο δι' έλατηρίου.

Τα πρώτα ώρολόγια δεν ήσαν κομψά, ήσαν δε γρογγυλά και άνωμάσθησαν «αύγα της Νυρεμβέργης». Και άλλας πολλας εφευρέσεις εκάμαν οι Νυρεμβέργιοι και το όνομά των έγινε γνωστόν πανταχού.

Το εμπόριον της Νυρεμβέργης είχε φθάση εις μεγάλην άκμην. Οι δε κάτοικοι της έγιναν ευποροι, οι δε μεγαλέμποροι της έξων ως ηγεμόνες, επροστάτευον δε τας τέχνας και συνετελούν εις το να παράγυνται ωραία καλλιτεχνήματα.

Άλλ' όλη η εύτυχία της Νυρεμβέργης εξηφανίσθη φοβερά πανώλης ήρήμωσε την πόλιν στείλασα τους ήμισεις των κατοίκων εις το νεκροταφείον. Έ-

πειτα δε επέσκηψεν ο τριακονταετής πόλεμος, τότε δε βάρβαροι στρατιώται έληλάτησαν και τας εκκλησίας και τα δημόσια κτήρια και κατέστρεψαν πολλά καλλιτεχνικά έργα.

Περί τας αρχάς του παρόντος αιώνος, καθ' ην εποχήν η Νυρεμβέργη δεν είχαν ακόμη συνέλθη από τας συμφορας της, εις πτωχικήν τινά οικίαν κειμένην έν τω κέντρω της πόλεως έξων δύο όρφανά ήσαν πτωχά, αλλά την παιδικήν των ήλικίαν διήλθον έν μέσω των αναμνήσεων του παρελθόντος.

Ο Φράντς Βέντζελ και η μικρά αδελφή του Λίσβετ ήσαν παιδια άνηκοντα εις καλήν οικογένειαν άλλ' ο πατήρ και η μήτηρ των απέθανον νεοί χωρίς ν' αφήσωσι περιουσίαν. Τα όρφανά επροστάτευον η γραία μάμη των, πολύ πτωχή και μόλις κατορθούσα να τα συντηρήση, άλλ' αγαπώσα αυτα και φροντίζουσα αγρύπνως περί της ήθικης των μορφώσεως.

Η κατοικία της κυρίας Γκρέντζ, ως ώνομάζετο η μάμη, συνίστατο εις δύο δωμάτια κείμενα εις το όπισθεν μέρος οικίας τινός, ήτις κατά τας εύτυχεις ήμέρας της Νυρεμβέργης θα έχρησιμειεν ως κατοικία πλουσίου τινός πολιτού.

Εις την κατοικίαν εκείνην εφαινοντο τα ίχνη παρελθόντος μεγαλείου, η διακόσμηση των τοίχων και αι διάφοροι γλυφαί εμαρτύρουν περί του άλλοτε πλούτου. Έν γένει ήτο εύκολον να έννοήση τις ότι η Κυρία Γκρέντζ ήξησεν άλλοτε εις άλλην κοινωνικήν τάξιν. Μεταξύ δε των επίπλων διατηρούντο δύο τρία αποτελούντα αντίθεσιν προς τα πτωχικά και παλαιά επιπλά της. Αυτα έχρησιμειον ως μαρτυρία των λόγων της, όταν διηγείτο εις τα εγγόνια της ότι η οικογένεια των ήτο άλλοτε σημαντική.

[Έπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΑ ΜΟΛΥΒΔΟΚΟΝΔΥΛΑ

Τα μολυβδοκόνδυλα, των όποιων η χρήση εις γενική εις μικρούς και μεγάλους, κατασκευάζονται εξ όρνυτου καλουμένου γραφίτου, εις δε τοϋτο άνθραξ, αλλά δια την όμοιότητα αυτού προς τον μολυβδον λέγεται και μολυβδίτης.

Τα μολυβδοκόνδυλα κατασκευάζονται κατά δύο τρόπους η κόπτεται το όρνυτον εις λεπτότατα τμήματα και περιβάλλεται διά ξύλου, η τρίβεται και έπειτα συγγολλάται η κόνις του δι' άργίλλου.

Χώραι εις τας όποιας εύρίσκειται και εξαγεται ο γραφίτης εις η Κομβερλάνδη, η βορεία Αμερική, η Βραζιλία, η Βαυαρία, η Καλαβρία, Νορβηγία, Σουηδία, και Γροιλανδία.

Ο κλάδος οϋτος της βιομηχανίας απέκτησε κατά τα τελευταία έτη μεγάλην έκτασιν, και όσημέραι δε αναπτύσσεται. Σήμερον δε το μολυβδοκόνδυλον εις απαραίτητος σύντροφος παντός εγγραμμάτου ανθρώπου και εύρίσκειται εις τας χειρας των ηγεμόνων όπως και εις τας τυλώδεις χειρας των εργατών.

Κατά τα τελευταία έτη τα γερμανικά εργοστάσια υπερέβησαν τα έν άλλαις χώραις. Περφιημότατον δε εργοστάσιον γραφιδοποιίας εις το παρὰ την Νυρεμβέργην του Φάμπερ. Του εργοστασίου τούτου τα μολυβδοκόνδυλα τοιαύτην φήμη απέκτησαν, ώστε εις πολλά μέρη επεκράτησε συνήθεια αντί μολυβδοκόνδυλων να ζητάσι παρὰ των χαρτοπωλών Φάμπερ.

ΦΙΛΗΗΤΗΜΟΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΜΟΙΟΤΗΣ

Ο Αντωνάκης έμαθε καλά τα μαθήματά του, έγραψεν εις την έντέλειαν το γραφίμδν του, έμαθε νεράκι απ' έξω το ποιήμα του, προσέτι δε εφάνη εύγενής και καλός εις έλους δι' όλα αυτα η μήτηρ του τω έδωκε να ίδη το μέγαλον εικονογραφημένον βιβλίον, το όποϊον μόνον εις εκτάκτους περιστάσεις εξέρχεται από την βιβλιοθήκην.

Τω έδωκε μάλιστα την άδειαν να τα πάρη μαζί του εις τον κήπον και να υπάγη να καθήση εις την σιαίδα, εις το άγροτικόν κάθισμα, δια να το ξεφυλλίση έν άνεσει.

Ο Αντωνάκης εις κατευχαριστημένος. Καταβαίνει γοργά την κλίμακα, άλλ' ένω εύρίσκειται εις την τελευταίαν βαθμίδα, άκούει κάποιον να κλαίη όπισθεν του. Είς η Άρτεμις, η μικρά πολυαγαπημένη αδελφή του. Και αυτη θα ήθελε να υπάγη εις τον κήπον και πρό πάντων να ίδη τας εικόνας. Είς τώσον εύμορρον να βλέπη κανείς ωραίας εικόνας.

Αντωνάκη, πάρε με μαζί σου εις τον κήπο, σε παρακαλώ θα είμαι φρόνιμη.

Δι' αυτό εκλαιε; δια να έλθη μαζί μου; Έλα γρήγορα, φόρεσε το φόρεμά σου.

Πηγαίνει, την λαμβάνει από την χείρα. Η Άρτεμις εις όλη χαρά τα δάκρυα εστέγνωσαν εις τους οφθαλμούς της. Τρέχουν και οι δύο ο Αντωνάκης κάθεται εις έν κάθισμα, καθίζει την αδελφήν του ήσυχα εις τα γόνατά του έπειτα άνοίγει το βιβλίον. Η Άρτεμις άνοίγει όσον ήμπορεί τους οφθαλμούς της και παρατηρεί με θαυμασμόν.

Ο αδελφός της τη εξηγει τί βλέπει.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 61]

Κατά πρώτον τα άνθη, τα έντομα, τα πτηνά με το λαμπρόν πτέρωμα θα έλεγε κανείς ότι θα κελαδήσωσι, τώσον όμοιάζουν προς τα πτηνά τα όποια πετούν εις τον κήπον και τώσον ωραία άνοιγμένον εις το ράμφος των.

Έπειτα έρχονται τα διηγήματα ο Κοντορεπιθούλης με τα μεγάλα ύποδήματα έπειτα η Κοκκινόςκουφη.

Η Άρτεμις θαυμάζει πολύ το εύμορρον καπελλάκι της.

Και ο Αντωνάκης όμοίως διασκεδάζει πρό πάντων διότι διασκεδάζει η αδελφή του διότι αγαπά πολύ πολύ την Άρτεμιν, και καθημέραν λέγει εις τον πατέρα του και εις την μητέρα του:

Έγώ θα είμαι ο προστάτης της Άρτεμιδος μας!

Ένώ στρέφουν τα φύλλα φθάνουν και εις το παραμύθι του Παπουτσιμένου Γάτου.

Ο Αντωνάκης εις ακόμη μικρός, άλλ' αδιάφορον όταν μεγαλώση θα δείξη προς την αδελφήν του την αγάπην του.

Την στιγμήν εκείνην η Άρτεμις αισθάνεται δύο μαλακούς πόδας επάνω εις τον ώμδν της. Κατ' αρχας φοβείται, άλλ' έπειτα στραφεύσα βλέπει την γατούλαν των.

Έμάντευσε χωρίς άλλω δετι πρόκειται περί προσώπου το όποϊον άνήκει εις την φυλήν της και ήλθε ν' άκούση την ιστορίαν του ένδοξοτάτου εκ των προγόνων της. Από το πρόσωπόν της φαίνεται ότι εις κατευχαριστημένη, η ούρά της σηκώνεται, τα μουστάκια της τεντώνονται.

Και η Άρτεμις βλέπει και άκούει με προσοχήν μεγάλην.

Άλλά τί συνέβη; ο Αντωνάκης έστρεψε την σελίδα εις την όποιαν ήσαν ζωγραφημένα πτηνά. Η γατούλα άνοίγει έξαφνα τους οφθαλμούς της, και όρμη επάνω από τον ώμον του κορασίου εις το βιβλίον δια να καταβροχθήση τα πτηνά, τα όποια νομίζει αληθινά.

Ο Αντωνάκης όμως δεν εις κουτός, ούτε ανεπιδέξιος. Είςε την κίμησιν της γάτας, και δια μίας τραβείται προς τα όπισω.

Το ωραϊον βιβλίον εσώθη! Τι κρίμα άν το έσχιζεν η γατούλα με τα νύχια της. Πόσον θα έλυπειτο η μαμιά η οποία με τώση προσοχήν το εφύλαττε δια να τοίς το διδη εις εξαιρετικας περιστάσεις.

Άλλά πάλιν ποίος ειπεν εις τον ζωγράφον να κάμη τα πτηνά να όμοιάζον τώσον με αληθινά!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

* Είμαι ο λέρδος Άδιγών! * (Σελ. 70, στήλ. α')

Μετα μακράν άγρυπνιάν εκοιμήθη πάλιν ύπνον βεβαρμένον και όταν εξύπνησεν ήκουσε τον άλέκτορα χαιρετίζοντα με όλας του τας δυνάμεις την ήμέραν και είςε το μικρόν παράθυρον φωτιζόμενον υπό λευκής άνταυγείας.

Καλοκάγαθος μορφή ένεφανίσθη άμέσως εις την θυρίδα και ήρώτησε:

Ο Γεώργιος θα σε οδηγήση εις τας όκτω εις του ειρ Έρρίκου, άρχοντόπουλό μου, ειπεν η αξιόλογος γυνή. Δεν ξεύρω και εγώ πόσον θα σε τιμωρήσωσι, άλλ' όμολόγησε μου ειλικρινώς, συ εφόνευσε τον φασανόν;

Όχι, απήντησεν ο μικρός κόμης εξηγητήμένος.

Ηξεύρεις όμως ποίος τον εφόνευσεν, έπείμεινεν η γυνή. Πές μου το έμέ και εγώ θα τον διορθώσω. Θα σου δώ-

σωμεν την έλευθερίαν σου και θα σε οδηγώσωμεν εις τους συγγενείς σου.

Ο μικρός κόμης εσώπητα. Αι έπιμένεις λοιπόν, ειπέ με θυμόν η γυνή. Μάθε ότι εγώ δεν άνέχομαι τους ισχυρογνώμονας. Πές μου μονάχα το όνομα του κλέπτου και τίποτε άλλο δεν σου ζητώ.

Δέν σάς το λέγω, απήντησεν ο Βερτίνος.

Η γυνή εκλαισε μετά όρμης την θυρίδα, υβρίζουσα τον Βερτίνον και κηρύττουσα ότι δεν ειχε καιρόν να χάνη με ξηροκεφάλους.

Το σκυλάκι πεινξ, ειπέ δειλώς ο Βερτίνος.

Ας πάη εις το διάβολο το σκυλάκι, άνεκραξε θυμωμένη η σύζυγος του δασοφύλακος, και άπεμακρύβθη.

Ο Βερτίνος ήσθάνετο έαυτον εξ ολοκλήρου εξηγητήμένον και επύρσεσε.

Ωι σκυλάκι μου, τί νυχτιά! τί νυχτιά έπεράσαμε, έλεγε με λυγμούς.

Άλλά ποτέ δεν του ήλθεν η ιδέα να εξαγοράση την έλευθερίαν του καταγγέλων τον μικρόν λαθροθήραν.

Παρήλθον ώραι τινές τοιούτου τρόπου.

Νομίζω ότι σκοπεύον να με αφήσωσι να αποθάνω της πείνης, έσκέφθη ο Βερτίνος.

Έπειτα όμως από ολίγον ήκουσε το βήμα του Γεωργίου όστις έβλασφημει. Τότε ο μικρός κόμης έσκέφθη ότι ήτο γένος άνδρείας γεννεάς και ότι το καθήκον του ήτο να δειχθή εφάμιλος των προγόνων του. Έσηκώθη μετά κόπου, διηυθέτησεν όπως ήδυνήθη καλλίτερον τα φορέματά του και προσεπάθησε να φανή θερραλέος. Ένθυμήθη και εκραξεν εις βοήθειαν όλους τους ήρωας των όποιων είχαν άναγνώση τα όνόματα.

Η θύρα του όρνιθώνος ήνοιξε βιαίως και ο Γεώργιος εσώηθεν.

Έλα, βρωμύπαιδο, άνεκραξε βαναύσως, έλα να σου δώσωμεν τα επίχειρα της κακίας σου. Θα πξς εις τη φυλακή να τρώς ψώμι και νερό επί ένα μήνα και να αναγινώσκης την Αγίαν Γραφήν. Έγώ άν έβριζα θα σε εκρατούσα ένα χρόνο!

Ο Βερτίνος όστις έτρεμεν, ουχι εκ φόβου άλλ' εκ της εξαντλήσεως, εδάδισεν υπερηφάνως προς τον φύλακα ακολουθούμενος υπό του μικρού κυνός.

Μην είσαι τώσον βάναισος και κακός. Δέν ειςε ανάγκη καμμία άφού σε ακολουθώ. Το σκυλάκι όμως θέλει γάλα.

Αντι πάσης απαντήσεως ο Γεώργιος τον συνέλαβεν εκ του περιλαιμίου και τον έτίναξεν έντός της άμάξης με την κεφαλήν προς τα εμπρός.

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων πού μοι στέλλουν πρὸς δημοσίευσιν. Μοι στέλλουν τόσον πολλές ὥστε καὶ ἄλλο τοῦ φύλλον ὁ χῶρος δὲν θὰ ἤρκει νὰ τὰς κρίνω. Καὶ ἐπειτα, φαντάσου τί πληκτικὸν θὰ ἦτο ἐν φύλλον μὲ κρίσεις περὶ πνευματικῶν ἀσκήσεων. Δι' αὐτό, ὅσαι εἶνε καλαὶ τὰς δημοσιεύσεως δεῖν ἐρχεται ἡ στερὰ των, ὅσαι δὲν εἶνε τὰς ἀπορριπτοῦ, χωρὶς νὰ γίνεταί ἄλλος λόγος περὶ αὐτῶν.

Ἡ λύσις τοῦ κρυπτογραφικοῦ τοῦ Του φύλλον, *Λιὼν τοῦ Παρισίου*, εἶνε ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ἠσκημένος διὰ νὰ εὕρῃ τὴν κλειδία τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ. Τὸ ἡ λόγος χάριν ἀντικαθίσταται ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ β τοῦ ὑ ὑπὸ τοῦ 2, τὸ λ ὑπὸ τοῦ ρ, κ. τ. λ.

Ὡ! πόσον σπαράσσειαι ἡ καρδία μου ὅσακις λαμβάνω διελευθερὰ εἰδήσεις, ὅσακις ἀνεπαύρητα δυστυχήματα πλήττουσιν τοὺς μικροὺς μου φίλους. Ἐπὶ πενθίμου χάρτου ἀναγνωρίζω τὴν γραφὴν τοῦ *Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ* ἡ καρδία μου πάλλει βίαιως ἀναγινώσκω: «Ἀπέθανον ἡ μήτηρ μου, ἀγαπητὴ μου *Διάπλῃσις*, καὶ ὡς μόνη ἀνακουφίσαι ἔχω ἐσέ» καὶ κατωτέρω: «Τώρα εἶμαι ὄρφανός, ἡ ὄχι; Νομίζω ἦτι ἔχω καὶ ἄλλην μητέρα, ἐσέ, παρηγορητικὴ *Διάπλῃσις* μου. Δυσαναπλήρωτος εἶνε, ἀγαπητὴ μου φίλε, ἡ ἀπόλαυσις τῆς μητρὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Θεοῦ οὕτω ἠθέλησε, πρέπει νὰ παρηγορηθῆς, καὶ ἂν εἰς τοῦτο συντελέσω καὶ ἐγὼ κατὰ τι, θὰ εἶμαι εὐτυχής.

Ἐβαλοῦσθε τὸ *Τίξον τοῦ Φοίβου* νὰ γράφῃ στίχους καὶ νὰ τοὺς ἀφιερῶν ἑῖς ἐμέ· ἐνθυμῆσθε τὸ πρῶτον τῶν παιημάτων, τὸ ὅσῳ ἐδημοσίευσαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ δου φύλλον· τώρα ἔγραφε καὶ δεύτερον, τὸ ὅσῳ δλοι, πιστεύω, θὰ διαβάσῃτε εὐχαρίστως, διότι εἶνε ὡς νὰ το ἔγραφε κατ' ἐπιτολήν ὄλων τῶν φίλων μου· τόσον αἰ. ἰδέαι του εἶνε συμφῶναι μὲ τὰς ἰδικὰς σας· ἰδοὺ αὐτό:

ΤΟ ΑΥΘΗΜΕΝΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Εἰς ἐν λαμπρὸν δωμάτιον παιδακί κάθεται μικρὸ καὶ εὖ βιβλίον ἀνοικτὸ σκύπτει μὲ πρῆσιπτονόχρῳ. Τί ἔχει τάχα τὸ μικρὸ καὶ φαίνεται θλιμμένο; Γιατί τ' ὄραϊδὸ μάτι του νὰ εἶνε διακρυμμένο; Καὶ κάποιον κάποιον διατὶ βαθεῖα ἀναστενάζει, καὶ τὸ μικρὸ ἀδελφάκι του γιατί συχνὸ τὸ κράζει;

Τί ἔχει τάχα καὶ θρηγεῖ, γιατί στεναίξει τὸ φτωχό; —Τὸ ἀδελφάκι του ἔχασε καὶ τώρα εἶνε μοναχό.

Ἄλλ' ἔβαρνα σὸν ἄρχισ με πόθον νὰ διαβάξῃ Γιατί ἀρέσως ἔπαυσε νὰ κλαίῃ, νὰ φωνάζῃ; Πῶς ἔπαυσε τὰ μάτια του τὸ δάκρυ νὰ γερμίζῃ Καὶ κάποιον χειροπέλο τὸ χεῖλη του ἀνθίζει; Πῶς νὰ εἶνε ἀρὰ γε ἐκεῖνο τὸ βιβλίον Που κάρνει νὰ χειροπέλο, νὰ χαιρῇ τὸ παιδίον; Αὐτό εἶν' ἡ *Διάπλῃσις*, ἡ πῶ καλὴ μας φίλη Που τὴν θλιμμένη μας καρδίαν, τὰ πικραμένα χεῖλη Βίβειρε νὰ παρηγορῇ καὶ βάλσαμον νὰ χύνῃ Σὲ κάθε μία μας πληγῇ, σὲ κάθε μας ὀδύνῃ. Εἰς τὰς μεγάλας μας χαράς αὐτὴ εἶνε σύντροφός [μας

Κ' εἰς τὰς μεγάλας θλίψεις μας αὐτὴ παρηγορὸς [μας.

Λοιπὸν, ὦ ἑλληνόπαιδες, ἄλλο ἄς ἀγαπήσωμεν Τὴν φίλην μας *Διάπλῃσιν*, τὴν καίκαρτήγορνονμας Κι' ἄς ἀρξισθῶμεν ἄλλοι μας νὰ μὴ τὴν ληθημονώ- [μεν,

Ἄλλὰ νὰ τὴν λατρεύωμεν ὡς μόνον θεσανυρόνμας. ΤΟΣΟΝ ΤΟΥ ΦΟΙΒΟΥ

Εἶδες; καλὰ λέγει ἡ παροιμία, *Ἐξέλεπ;* ἄσκοπος ὁ νοὺς διπλοὺς ὁ κόπος. Καὶ αὐτὴ ἡ θέρμη νὰ μὴ θέλῃ νὰ σε ἀφήσῃ ἡ κατηραμένη! Διὰ τὴν ἐπὶ πέλους!

Ἀπὸ τὴν βίαν σου, φαίνεται, ἐλησμώνησες, *Ρόδον τῆς Τριφυλίας*, νὰ γράψῃς τὴν λύσιν τοῦ λειψιγράφου σου. Φίλησέ μου τὸν *Υάκινθον*.

Ἐλαβες ἔτι μοι ἔσπελλες, φίλε Ν. Παρίσι; ἔλαβες καὶ σὺ β, εἰ σοι ἔσπελλα;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Μαΐου ἔ. ἔ.)

148. Αεξίγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, μὲ τ' ἄλλο ἀριθμεῖται. Ἄλλοῖμονον, ὡ φίλε, ἂν ἴδων ὑποστῆς.

149. Αεξίγέφυρος.

Γράμμα καὶ τὸ πρῶτόν μου, γράμμα καὶ τὸ [δευτέρον μου, πολεμεῖ τὸ τρίτον μου· τύραννος τὸ σύνολόν μου.

180. Στοιχειώγραφος.

Ἐπὶ τὸν χάρτην σου πλησίον σου, ἐκεῖ θὰ με κτυ- ὡς κράτος εὐρωπαϊκόν. [τῆξ

Ἄν κώφης τὸ κεφάλι μου, πρόσθε μὴ τρομάξῃς. Γιατ' εἶν' ἐλάττωμα φρικτόν.

181. Στοιχειώγραφος.

Ἀπὸ βαρὺν χειμῶνα ἐγὼ σε ἀσφαλίζω. Τὴν νύκτα σε σκεπάζω, ἀλλὰ καὶ δὲν σ' ἐγγίζω, Ἄν ὄμως ἀφαιρέσῃς τὰ τρία γράμματά μου, Παντιὸ χωρὶς νὰ θέλῃς πατεῖς τὰ χρώματά μου.

182. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΕΪΠΜΡΞΣΣΤΤ σχηματίζουσιν σταυρὸν ἀποσελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο ποταμῶν τῆς Εὐρώπης.

183. Δέλτα.

Ἀντικατάστησον διὰ γραμ- μάτων τοὺς σταυροὺς οὕτως ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀριστερῇ πλευρῇ ν' ἀναγινώσκειται πρᾶγμα χρη- σιμωτάτων εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἄρας τῆς Εὐρώ- πης, ὀριζόντιος

184. Κλιμακωτόν.

Ν' ἀντικαταστήσωσι οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκειται εἰς μὲν τὸ δε- ῖον σκέλος πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα χρονικὸν ἐπίρημα, εἰς τὴν δευτέραν ἀκρωτήριον, εἰς τὴν τρίτην θεὸς τῆς μυθολογίας καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην θεῶν μουσικόν.

185-187. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἑθνῶν. 1. Οἱ ἀρχαῖοι πρὸς Ἰακχὸν ἔθνον. 2-3. Ἡ τὰ ἐλαστικὰ, ἡ τὰ λεία ἐνδύματα πρέπει νὰ προτιμῶμεν τῶν τραχηλῶν καὶ ἀνω- μάτων.

188-189. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Σάμος δὲ β' μεταμορφώσων νὰ γίνῃ Πάρος. 2. Ἡ Σάμος β' 9 μεταμορφῶσιν νὰ γίνῃ Μήλις.

160-163. Μαγικὸν γράμμα. Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τρι- αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχη- ματισθῶσιν ἄλλαι λέξαι.

Πάρος, ροῦς, ἡμῶν, καί. Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Κέρης τῆς Δοκαρμῆς ἰδὲν 184. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἤρωος.

1. Μέρος τοῦ χρόνου. 2. Δένδρον καρποφό- ρον. 3. Πηγὴν. 4. Καρπὸς. 5. Μουσικὸν ὄρ- γανον. 6. Θεᾶς. 7. Ἀρχαῖος νομοθέτης.

165. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μητρὸς ἀρχαίου θεοῦ, ε- μεσσαία τὸ ὄνομα ἐπιστήμον Συρακουσίου καὶ τε- λικὰ τὸ ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Αἰγύπτου.

1. Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας. 2. Ἀδελφὸς ἀρχαίου Ἀσσανοῦ βασιλέως. 3. Προσηγορικὸν ὄνομα τοῦ ἀέργου πολλοῦ. 4. Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.

166. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

1. Μέρος τοῦ ὄτους. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 4. Ἄνθρωπος εὐ- δαίμων κατὰ τὸν σοφὸν Σόλωνα.

167. Ἑλλησοσύμφωνον.

εἰ—ωο—αἰτήρ—ωοαε—αηρ. Ἐστέλη ὑπὸ Ἀγησίλαου Γαλακκοπίου

ΛΥΣΕΙΣ

32. Νύξ, Πνύξ. — 33. Τὸ γράμμα λ. — 34. Ὀνομαζέτω Γεώργιος Κόσπος, ἐγεννήθη δὲ ἐν Τριπόλει. — 35. Ἀπέτυχον 14 βολαὶ καὶ ἐπέ- τυχον 10. —

36. Κ Δ Ι Σ Δ Η Μ Ο Σ Κ Ι Μ Θ Λ Ο Σ Σ Ο Λ Ω Ν Σ Ο Ν Σ

37-40. Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τοῦ γράμματος μ, αἱ δ' ἀσχηματισθῆναι λέξεις εἶνε ἀ- σπασί, τιμῆ, ἔθνος, πόρος, μόλις. — 41-43. 1, Γαλῆ. — 2, Κύων. — 3. Ὄνος. — 44-45. 2, Ἰοκ- οῖος, σῖνος, ὄνος, πόρος, Τῆ- νος. — 2, Σάμος, Κύρος, πόρος, πόρος, Πά- ρος, Χάρος, χάος, ἴλιος. — 46. Ὁ θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ἀναρτέτους ἀνθρώπους (Ἡ ἀνάγνωσις γίνε- ται λαμβανόμενον ἀλληλοδιαδόχως ἐνὸς στίχου ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν ἄνω). — 47. ΛΑΜΑΧΟΣ (1, Λάρος. 2, Αὐρήλιος. 3, Μη- ρός. 4, Ἀνακρέων. 5, Χαβρίας. 6, Ὄσσα. 7, Σπάρδων).

48. Κεράσιον (κέρας, ἴον). — 49. Πάρις χά- ρις. — 50. Ταῖς. — 51. Ἦσαν 6 ἄνδρες καὶ 6 γυναῖκες. — 52. Τὰ ὑποδήματα. —

53. Τρεῖς εἶν' αἱ δεταὶ χάριτες τῆς ἐλεημοσύνης. Κ' αἱ τρεῖς ὄραται ὡς τὸ φῶς τῆς ἱερᾶς σελήνης. Παρηγορῆ τοῦ πτωχοῦ, καὶ ἴδονη γλυκεῖα τοῦ ἐλεοῦντος, καὶ Θεοῦ ἐξ ὕψους εὐλογία. — 54-58. 1, Κόμοδος. 2, Δομοκός. 3, Ὄθο- λός. 4, Βόσπορος. — 58-58. Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τοῦ γράμματος φ, αἱ δὲ σχηματιζό- μεναι λέξεις εἶνε φιλόη, φίλος, φάρος. — 41-43 1, Πῶν. 2, Ἄρης. — 66. (ΔΙΑΚΟΣ, ΑΙΟ ΛΟΣ (1, ΑΣωπός. 2, Ιούδας. 3, ΑΛκιδιά- δης. 4, ΚΟραῖ. 5, ΟΙονοχῆ. 6, ΣΑλαμῆς). — 65. Ὁ ἀριστος τῶν φίλων εἶνε τὸ καλὸν βιβλίον

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν*, εἰς Ἀθήνας, διὰ τὰχυδρομικῶν ἐπιστολῶν, χαρ- τνομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ- λαγματικῶν ἐνὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Ὅι ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὸν δευτέραν, σωματι- στέλλοντες τὴν παλαιάν των διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα- τίσμον διὰ τὴν δωπάνην τῆς ἐκτύπωσως τῆς νέας ταινίας

Παράνομα περὶ τὴν λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.